

Destinator: Radu Monoranu
Expeditor: Kamy Henziella
Școala de proveniență: Liceul
Teologic „Sfântă Maria”
Localitatea: Miercurea-Civc
Clasa: XII.
Profesor îndrumător: Borabăș Izabela-Andreea

Miercurea-Civc
27.03.2026

Stimate domnule Radu Monoranu,

ATENȚIE: această scrisoare a ieșit foarte lungă, dar conține
fiecare bucată din sufletul meu pe care aceasta carte
a atins-o și a transformat-o.

Liniste... apoi un zgomot slab, dar ascuțit. Cineva a
scăpat o furculiță...

Ridic brusc capul. M-am întors în realitate. Dacă
poate fi numită realitate. Dintrodată, lumea din jurul
meu începe din nou să zărmăie. Conversațiile camenilor,
pe lângă cină, se topesc într-un murmur de fundal,
ca o orchestră îndepărtată.

Lângă mine locul tosește înăbușit. El dictează ritmul acestei orchestre înăpărtate. Dar eu stau aici ținând în mână mica mea cântăcică de... exact trei ore!

Privesc pe fereastră. Intineric profund. În același timp mă sperie și mă fascinează. Mă apropii de geam, caut munții. Steaua de dimineață. Luminează unul dintre vârfuli. Mă privește înapoi cu autoritate, ca un maestru pe discipol, așa cum Socrate l-ar privi pe Dan.

Este atât de meditativ. De când citesc această carte, filosofez prea mult.

În viața lui Dan m-aș putea regăsi într-o anumită măsură - exceptând partea cu accidentul, dar hai să bat în lemn...

Deci, amândoi iubim ceva dificil, care cere angajament, este periculos - necesitând disciplină și implicare. Exagerez puțin... Situația lui este incomparabil mai profundă decât a mea, dar să ~~zicem~~ că experiența mea este o umbră a celei trăite de el.

Doar că eu nu am un maestru.

M-am întrebat adesea cine ar putea fi mentorul meu, echivalentul lui Socrate. Din fericire, aș putea alege dintre nenumărați oameni inspiraționali din jurul meu, dar totuși nu simt că vreunul mi se potrivește cu adevărat.

Între timp, apăsă ușa lumă, iar eu mă aplec curiosă spre fereastră, sperând că va lumina un alt vânt. Dar natura nu este atât de previzibilă...

-Henrietta?

Un sentiment ciudat mă cuprinde un clipă aceea. Ceva străin, ceva ce caut. Nu îl pot defini. Poate admirație. Poate respect profund. Poate teamă. Poate dorință. Poate invidie. Poate furie... Poate toată deodată.

-Henrietta, ești bine?

Și iată, al doilea apel al serii care mă scoate din propriile gânduri. Suntem aici de trei zile și încă nu m-am obișnuit să fiu strigată „Henrietta”. Dar dacă tot suntem aici, e timpul să mă prezint și să ofer un pic de context.

Am 19 ani, sunt elevă de liceu în clasa a XII-a și fug-recunosc-de stresul și responsabilitățile acestui an (probabil că sooratele m-ar privi cu dispreț :c) și momentan mă aflu în Munții Făgăraș într-o tabără de alpinism organizată de CAR Brașov.

Sunt din Miercurea-Ciuc și învăț la Liceul Romano-Catolic „Sfânta Maria”, profil biologie-dumie,

deci nu doar abilitățile mele fizice și de alpinism se vor îmbunătăți ci și vocabularul în română. Îndcă aici totuși sunt români, cred că „Henrietta” e mai ușor de pronunțat decât „Henri”, totuși, uneori sunt strigată și „Kényo”, ceea ce mi se pare și mai străin. Așa că, la a doua adresare mia venit repede în minte că, de fapt, eu sunt aceea Henrietta care e strigată. Ei bine... asta sunt eu.

- Ohm... doar privesc pe fereastră. Parcă noaptea aceștia munți sunt și mai fascinanți. Ca și cum ar proteja. Și totuși atât de misterioși... aproape divini, răspundeam.

- Hahaha. Da. Nici eu nu mă satur de ei - a spus liderul principal, Alexandru Paun.

(Și acum, ca să grăbesc puțin povestea: a văzut cartea din mână mea, mi-a cerut-o, a răsfoit-o, apoi eu am lămbet mi-a spus că și el a citit-o demult și cât de mult i-a plăcut. Cumva ne-am întors la sobă și înainte să îmi dau seama, după trei zile, gheata s-a spart între noi și comunicăm - ba chiar purtăm conversații profunde, meditative. Și... dintrodăci am primit răspuns la toate întrebările mele.)

În aceea clipă am realizat că, de fapt, Alex, ca un maestru, m-a condus pe drumul sinuos

spre răspunsurile la întrebările mele. M-a ajutat să înțeleg ceea ce, până atunci, nici nu știam că eu nu înțeleg. Pentru că acest mare, masiv „ceva” este în fața mea, stând pur și simplu aici de mii de ani, aproape nemiscat, fără scop. Iar eu sunt aici, o ființă umană care, teoretic, a fost adusă pe pământ cu un scop și care, în timpul vieții sale trecătoare, ar trebui să se străduiască să creeze ceva-ceva care să dureze, ceva care să rămână, ceva care să construiască, nu distrugă.

Dar mă întreb: ce șanse am eu în fața acestei naturi? Pentru că orice aș face în timpul vieții mele nu va fi niciodată la fel de etern. Că acest loc e supranatural. Pentru că acest munte mă formează. Pentru că acest loc mă vrăjește și mă cuprinde. El oferă ceva și nu cere nimic în schimb. Dar tu, în viața lui, ești una dintre multele, în timp ce el pentru tine este ALEA unic dintre toate.

Simt furie, pentru că știu că nu poate fi al meu. Simt furie, pentru că nu pot crește până la înălțimea lui. Și simt furie, pentru că, asemenea unei păsări care își aruncă puii din cuib, la un moment dat ei vor pleca, iar viața mea muritoare nu este suficientă pentru a aduna curajul să iasă din siguranța lui.

Mă înspăimântă, pentru că viața umană pare atât de insignifiantă lângă el, încât devine lipsită de sens. Și atunci care este scopul vieții umane, al societății noastre, care se bazează pe sens?

Ca niște albine mici, umplând fiecare gol din stup, noi căutam sens pentru tot ceea ce ne înconjoară în această lume.

Și totuși, așa cum l-a condus pe Dan maestrul său, așa m-a condus și pe mine Alex în timpul acelei conversații. Pentru că, fiind un om al munților și văilor, mi-a explicat că natura învață. Și există oameni care aud, și alții care nu. Unii ascultă lecțiile ei, alții doar trec prin viață oftând - iar eu sunt sigur că nu vreau să fac parte dintre aceștia. Alex a încheiat conversația spunând să observ cum ne tratează natura.

Fi bine, din firea mea nerăbdătoare, imediat m-a izbit întrebarea: de ce? Dar până atunci el plecase deja spre Rares (chelnerul) ca să aranjeze micul dejun de mâine.

M-am întins pe canapea și m-am întors spre locul care îmi răspundea tacit. Din nou

mi se pare cădat cât de bine pot uneori să
ignores lumea din jur. Așa că am decis că voi
acorda câteva minute - ca o compensație - doar
tociului.

Vocea lui Alex și cuvintele lui Socrate îmi
răsuna în minte.

A fost un dialog între Dan și Socrate care mi-a
rămas adânc întipărit în suflet:

" - Socrate: Unde ești, Dan?

- Dan: Aici.

- Socrate: Când se întâmplă asta?

- Dan: Acum.

- Socrate: Și tu ce ești?

- Dan: Acest moment. "

Și deodată am înțeles. Alex, prin intermediul
cărții, a făcut aluzie la milioanele mele de
întrebări legate de realitate și fenomenele
naturii. Pentru că natura și omul sunt legați
de prezent. Pentru că acest munte, sau chiar
peste o sută de ani - dar eu nu voi fi.

Poate că astăzi este liniștit și primitiv, dar
într-o clipă poate deveni devastator. La fel cum
eu pot fi astăzi aici așa cum sunt, dar mâine
pot fi altcineva... sau să nu mai fiu deloc.
Și asta este atât de frumos și atât de perfect.

Pentru ea acest „mare ceva” este aici, și eu sunt doar o picătură de nisip et în deșert, dar totuși ne conectăm într-un mod unic. Lasă o urmă specială în mine, și eu trebuie să fiu deschisă pentru ea.

Și trăim în brațele naturii, care, prin fiecare fatetă a sa, spune o poveste - o poveste personalizată, care se traduce diferit pentru fiecare. Iar noi, oamenii, trebuie doar să ne deschidem inima și sufletul și urmărind urmele pe care natura ~~pe care~~ le-a asumat în noi...

-Henri, Henri...

Un glas blând mă strigă, Timi. Îmi deschid ochii cu calm. E dimineață. Privesc afară. O albă infinită domnește peste tot. Norii se contopesc cu albul creșterii muntelui Nici măcar vârful Jderul Coprei nu îl pot distinge clar.

-Ai dormit aici - îmi zâmbește Timi. - Dar ce ai făcut de ai adormit aici?

Zâmbesc șireată, apoi cu mare entuziasm mă pregătesc să încep: în sfârșit am reușit să pot o conversație

profundă cu Alex, pe care mi-o doream de când am ajuns aici, pentru că părea un om incredibil de interesant și, cum s-a dovedit, aream dreptate. Dar mă interzice, spunând să mă grăbesc, pentru că am jumătate de oră să mă gândesc mijul de a merge și să mă pregătesc, pentru că urmează să cățaram pe gheață.

Plină de emoție, mă ridic brusc și alerg, cu energie reînnoită, să îmi adun lucrurile.

Așa că, dragule Radu Monoranu, îți mulțumesc mult! Îți sunt profund recunoscătoare pentru că dacă nu ai fi venit la competiție și nu mi-ai fi recomandat această carte, nu aș fi citit-o. Și dacă nu aș fi citit-o, probabil că nu aș fi avut curajul să încep o conversație cu Alex, și opiniile mele negative despre misterele naturii nu s-ar fi schimbat și nici nu aș fi învățat să învăț de la ea.

Deci, se poate spune că

Tu ai fost maestrul pe care îl căutam.
Se poate spune că tu ai fost drumul
până la "benzinarie", unde mi-am descoperit
propriul soorată. Așa că îți datorez recunoștință
eternă, pentru că, chiar dacă nu ne-am
întâlnit niciodată, mi-ai oferit o înțelegere
de o viață - chiar dacă în mod indirect.

Cu recunoștință și cu
numeroase pete albastre-
verzi, te salută: Henri.